

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Coneix-te tu mateix, monstre

La història. En algun indret de Centro-Amèrica, ahir, avui, demà? Lucas, xaval de 14 anys pateix assetjament escolar, la nit de Halloween, però, descobreix és un monstre; decidit a trobar els seus ancestres, posa rumba a l'illa Calvera.

Les formes. El guionista Billy Frolick (Madagascar) confegeix un relat monstruós, vull dir que farcit a petar de monstres, adaptant aquell *Doctor Jekyll i Mister Hyde* stevensonià. Això sí, amb l'omnipresent família que sempre embolica la troca. No obstant, per tal d'ampliar referències mítiques, allò del Caïm i l'Abel bíblics. També i per arrodonir el carripàs llegendari, el rètol que flanquejava l'Oracle de Delfos: coneix-te tu mateix. Toca parlar de la pel·li. *L'illa dels monstres*, producció mexicana, peca del pecat original dels Tadeos Jones espanyols que amaguen el seu l'origen per donar gat per llebre. Semblen el que no són. lanquis quan són 'spanish'. O 'mexa-tex'. Tenim, doncs, les aventures del desorientat Lucas, enfrontat-se a una identitat individual que no respon a la que havia mamat, que el porta a decisions sublimes i a d'altres de molt més

prosaiques si el xicot vol superar la fase post-adolescent. Uf! En la dinàmica estrictament fílmica, *L'illa dels monstres* no excel·leix pel 'look', ni pel ritme dramàtic d'unes situacions que, gosaria apuntar, fins i tot un nen o nena de mames se sap de memòria. El ninotaire mexicà Leopoldo Aguilar (Jalisco, 1971) abunda per excés d'una animació digital digna de millors i creatius resultats. Posats a salvar les restes del naufragi, tot plegat assoleix, imatges i diàlegs, el

discret nivell d'espectacle dominical que els més petits de la família s'han empassat sense avorrir-se ni poc ni molt. Atenció a la mascota, minúscul llangardaix, anomenat Watson. També als aforismes que es marquen la 'troupe' de personat-

'L'illa dels monstres

Director: Leopoldo Aguilar. **Guió:** Billy Frolick, **Música:** Kevin Smithers. **Fotografia:** Animation. **Mèxic, 2016. 82'.** JCA Alpicat.

ges monstruosos.

El fons. Cal anar al moll de l'os, vaja, a la mamella que ens ha alletat.

La imatge. La batalla definitiva entre els dos germans, cops gegantins a prova d'odis.

La frase. 'Tu no saps el que em costa viure una mentida', sosté el Lucas. Ho diu un dibuix animat, i no pas un expresident desdibuixat.

La recomanació. Famílies unides a redós d'una pantalla que conta una història familiar.